

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL

2008

SECȚIA COMERCIALĂ, CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. /2008

Decizia nr. 2009

Ședința publică de la 03 Decembrie 2009

Completul compus din:

PREȘEDINTE r - judecător

Judecător

Judecător

Grefier

A =
(versiune pers. cu
fondic. + obj. ofer.)

La ordine a venit spre soluționare recursul declarat de pârta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE în nume propriu și pentru Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabilii Mijlocii împotriva sentinței civile nr. din 13 august 2009, pronunțată de Tribunalul în dosarul nr. /2008, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

La apelul nominal făcut în ședința publică părțile au fost lipsă la prima, precum și la a doua strigare a cauzei.

Procedură legal îndeplinită.

S-a făcut referatul oral asupra cauzei, după care:

Instanța constată recursul ca fiind declarat și motivat în termen, legal scutit de la plata taxei de timbru potrivit art. 17 din Legea nr. 146/1997. Având în vedere că s-a solicitat judecata în lipsă, instanța constatând cauza în stare de judecată, reține cauza în pronunțare.

CURTEA

- deliberând -

Asupra recursului de față, în materia contenciosului administrativ, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. din 13.08.2009 s-a admis acțiunea formulată de contestatoarea S.C. S.R.L. cu sediul în str. nr. județul însoțită de administratorul judiciar în contradictoriu cu intimata DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE, în sensul că s-a anulat decizia nr. 2008 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice. S-a anulat în parte raportul de inspecție /2008 și decizia de impunere nr. 25.03.2008 emisă de administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabilii Mijlocii, privind stabilirea în

sarcina contestatoarei a obligației de plată suplimentară la contribuția pentru persoane cu handicap nefecadrate în sumă totală de [REDACTED] lei.

Pentru a promulga această soluție, instanța de fond a avut în vedere următoarele considerente:

Prin decizia de impunere nr. [REDACTED] 2008 s-a stabilit în sarcina reclamantei, ca obligație suplimentară față de bugetul statului suma de [REDACTED] lei, reprezentând vărsăminte la bugetul statului din partea persoanelor juridice pentru persoanele cu handicap nefecadrate și accesorii fiscale de [REDACTED] lei.

S-a reținut faptul că societatea nu a făcut dovada solicitării trimestriale la agențiile județene de ocupare a forței de muncă a repartizării de persoane cu handicap calificate în meseriile respective în perioada 1.04.2003/31.12.2004.

Instanța de fond reține că potrivit OG 102/1999:

(1) Agenții economici care au cel puțin 75 de angajați, precum și autoritățile și instituțiile publice care au cel puțin 25 de funcții contractuale, au obligația de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați, respectiv din numărul de funcții contractuale prevăzute în statul de funcții - obligație a cărei nerespectare conducea la obligația stipulată în articolul următor:

(1) Agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care nu respectă prevederile art. 42 alin. (1) au obligația de a plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap.

(2) Sunt exceptați de la plata obligatorie prevăzută la alin. (1) agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile județene de ocupare a forței de muncă, respectiv a municipiului București, repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării.

- În speță, AJOFM [REDACTED] a comunicat faptul că în perioada mai sus menționată societatea a depus o solicitare cu caracter permanent, respectiv: repartizarea trimestrială de persoane cu handicap pentru 2 posturi - adresa nr. 4743/2008 - filele 58,59. - AJOFM comunicat totodată faptul că în baza sa de date nu au fost înregistrate persoane cu handicap calificate în meseriile solicitate de către societate motiv pentru care nu s-au emis repartiții.

Se reține astfel că și în situația în care societatea solicita trimestrial, în perioada supusă controlului, repartizarea de persoane cu handicap, Agenția Națională pentru

Ocuparea Forței de Muncă nu putea să-i repartizere astfel de persoane calificate în meseriile folosite de societate, pentru că nu le avea în evidență - concluzie ce evidențiază formalismul și ineficiența unei solicitări repetate, care în contextul arătat nu ar fi îndeplinit scopul urmărit de legiuitor.

Pentru aceste motive, s-a apreciat că obligarea societății la plata sumei de mai sus menționate este nefondată, fiind stabilită prin aplicarea formală și excesivă a textului legal, fără analizarea tuturor circumstanțelor, motiv pentru care acțiunea a fost admisă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta - Direcția Generală a Finanțelor Publice [redacted] care a susținut că hotărârea este nelegală, fiind dată cu încălcarea dispozițiilor art. 42 și 43 din O.U.G. nr. 102/1999, având în vedere că intimata-reclamantă nu a respectat obligația impusă de lege, de a solicita trimestrial repartizarea spre încadrare a unor persoane cu handicap.

Recurenta-pârâtă a reiterat în recurs argumentele expuse la fond, precum și cele din decizia de soluționare a contestației administrative, legate de interpretarea textelor de lege menționate.

Se susține astfel că instanța de fond a reținut în mod greșit că intimata ar fi depus la Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă o solicitare cu caracter permanent pentru repartizarea a două persoane cu handicap, iar impunerea unei solicitări trimestriale ar fi formală, o astfel de interpretare fiind în contradictoriu cu scopul urmărit de legiuitor.

Analizând sentința recurată, sub aspectul criticilor formulate și în raport de dispozițiile legale aplicabile, instanța constată nefondat recursul pârâtei, pentru considerentele ce urmează a fi expuse:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap (în vigoare până la data de 21.12.2006 când a fost abrogată prin Legea nr. 448/2006), prin art. 42 alin. (1), prevedea obligația persoanelor juridice care au un număr de cel puțin 100 de angajați de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați. Nerespectarea acestei obligații atrăgea o altă obligație, reglementată de art. 43 alin. (1), respectiv aceea de a plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap; excepție de la plata obligatorie prevăzută la alin. (1) făceau doar persoanele juridice care făceau dovada că au solicitat trimestrial la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă repartizarea de persoane cu handicap.

Începând cu data de 18.07.2004, aceste dispoziții au fost modificate prin Legea nr. 343/2004. Astfel, textul art. 42 alin. (1) avea următorul cuprins: agenții economici care au cel puțin 75 de angajați, precum și autoritățile și instituțiile publice care au cel puțin 25 de funcții contractuale, au obligația de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați, respectiv din numărul de funcții contractuale prevăzute în statul de funcții, iar art. 43 alin. (1) dispunea că agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care nu respectă prevederile art. 42 alin. (1) au obligația de a plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap; potrivit alin. (2) excepții de la plata obligatorie prevăzută la alin. (1) erau agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile județene de ocupare a forței de muncă, respectiv a municipiului București, repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării.

Se impune, totodată, a fi avute în vedere dispozițiile cuprinse în Instrucțiunile nr. 1088/220/1999 emise de Agenția națională pentru Ocuparea Forței de muncă privind aplicarea art. 43 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 519/2002. La art. 2 este reglementată modalitatea în care trebuie realizată solicitarea trimestrială privind repartizarea de persoane cu handicap, iar art. 5 prevede că solicitarea privind repartizarea de persoane cu handicap în vederea încadrării în muncă se dovedește prin răspunsul scris al Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă alin. (1).

Potrivit art. 83 alin. (4) teza I din Codul de procedură fiscală, nedepunerea declarației fiscale dă dreptul organului fiscal să procedeze la stabilirea din oficiu a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, iar potrivit art. 67 alin. (1), dacă organul fiscal nu poate determina mărimea bazei de impunere, acesta trebuie să o estimeze. În acest caz trebuie avute în vedere toate datele și documentele care au relevanță pentru estimare. Estimarea constă în identificarea acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.

Din analiza art. 42 și art. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 rezultă ca obligație principală a agenților economici o obligație de a face, respectiv aceea de a angaja, într-un anumit procent, persoane cu handicap. Neîndeplinirea acestei obligații principale determină plata obligatorie (carsotetul obligatoriu al plății fiind prevăzut expres de textul citat) a sumei calculate potrivit art. 43 alin. (1), singura excepție de la această plată

fiind aceea reglementată de art. 43 alin. (2) pentru persoanele juridice care fac dovada că au solicitat trimestrial la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă repartizarea de persoane cu handicap – până în iulie 2004 (când textul a fost modificat prin Legea nr. 343/2004) – respectiv pentru persoanele juridice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile județene de ocupare a forței de muncă, repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării – după 18 iulie 2005. Se constată că, după intrarea în vigoare a Legii nr. 343/2004 se cere atât dovada că persoanele juridice au solicitat agenției repartizarea de persoane cu handicap, dar și dovada că agenția nu a repartizat astfel de persoane în vederea angajării.

Interpretarea teleologică a acestor dispoziții relevă faptul legiuitorul a urmărit, în principal, protejarea dreptului la muncă a persoanelor cu handicap și sancționarea pecuniară a persoanelor care, deși exista posibilitatea de a angaja astfel de persoane, nu le-au angajat. În condițiile în care posibilitatea de a angaja persoane cu handicap nu exista – astfel cum este situația în cauză, confirmată de Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă – obligarea la plata sumelor prevăzute de art. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 apare ca fiind rezultatul aplicării literei legii, cu ignorarea scopului pentru care norma legală a fost edictată. Din moment de agenția nu putea să-i repartizeze părții persoane cu handicap calificate în meseriile specifice obiectului de activitate al acestora obligațiile de plată contestate în cauză se impun a fi considerate nelegale.

Instanța are în vedere și practica Înaltei Curți de Casație și Justiție în această materie, sub aspectul argumentelor de fapt și de drept expuse anterior, fără a se putea considera că este încălecat astfel principiul general al dreptului românesc potrivit căruia practica nu creează drept. Pe de altă parte, nici nu poate fi ignorată practica acestei instanțe având în vedere rolul acesteia de unificator al practicii instanțelor, de regulator al conflictelor de jurisprudență, după cum a reținut în cauza Beian contra România, în ceea ce privește încălcarea art. 14 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Pentru aceste din urmă motive de fond, în temeiul art. 312 alin. 1, 3 coroborat cu art. 304 pct. 9, art. 304¹ Cod procedură civilă va fi respins recursul de față, ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

Respinge ca nefondat, recursul părții DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE [redacted] în nume propriu și pentru Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabilii Mijlocii Neamț cu sediul în [redacted], B-dul [redacted] nr. [redacted], județul

Neamț împotriva sentinței civile nr. [redacted] din 13 august 2009, pronunțată de Tribunalul [redacted] în dosarul nr. [redacted]/2008, în contradictoriu cu intimata-reclamantă S.C. [redacted] S.R.L. cu sediul în [redacted], str. [redacted], nr. [redacted] județul Neamț și S.C. [redacted] S.A. prin lichidator judiciar [redacted] [redacted] cu sediul în [redacted], str. [redacted], nr. [redacted] bl. [redacted], sc. [redacted] et. [redacted] ap. [redacted] județul [redacted].

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 3 decembrie 2009.

Președinte,
[redacted]

Judecător,
[redacted]

Judecător,
[redacted]

Grefier,
[redacted]

Red. sem. [redacted]
Red. d.r. V.S.
Tehnored. E.S.
Sem./21.12.2009.